

τέλος, να μην τους άκουση και να πάρη τη χήρα. Ἡ χήρα Μαρία Κομνηνή, μετά τὸ θάνατο τοῦ Μουράτ, ἔφυγε σὸ σπίτι τοῦ πατέρα της...

Ὁ Φραντζῆς, ποὺ ἔμαθε τὴν ἀγρία τῆς χήρας, ἐσημώθηκε γὰρ μὲ μίαν ἀπὸ τῆς κόρες τοῦ Ρηγῶς τῆς Ἱθρηίας, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα μένει ἀγνωστό. Ὁ μέλλοντα πεθερὸς ἐζήτησε τότε...

Ὁ Φραντζῆς, γιὰ τὴ μεραϊκία του αὐτῆ, θὰ ἔπαυον τὴν ἐπόσχοντι νὰ γίνῃ... κομπάρφος μὲ τὴ μέλλοντα Ἀυτοκράτειρα, ἡ ὁποία θὰ ἐδάφητο τὸ κοινοῦστομίου του καὶ θ' ἀνελάμβανε ἀργότερα νὰ τὸ κοινοῦσει...

Ὁ Φραντζῆς ἐγέννησε στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ἀνεκαίνοσε ὄμοια αὐτὰ στὸν Ὑψηλὸ Κύριό του. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐνέχοντι τῆς συμφωνίας αὐτῆς καὶ τὸ γάμο. Ἐκάλεσε ἀμέσως τὸν ἐξ Ἱθρηίας πρέσβη...

Μεταγράφουμε ἐδῶ τὴ σχετικὴ περιγραφὴ τοῦ Φραντζῆ :

Ὁ Ἀυτοκράτορ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, μπροστὰ στὸν πρεσβῆτινὸ τῆς Ἱθρηίας, ἐχάρσαζε τρεῖς σταυροὺς μὲ κιννάβαρι (κόκκινο χρῶμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἔπλεραν οἱ Βυζαντινοὶ Ἀυτοκράτορες) στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ χρυσοῦβουλου, εἰς βελούκοισιν, κατὰ τὴν συνῆθειαν τῶν Ἱθρηίων, ἐδῶσε τὸ χρυσοῦβουλο στὰ χεῖρά του πρέσβευος καὶ τοῦ εἶπε, δεῖχνοντας τὸ Φραντζῆ :

— Ἰδοὺ αὐτός! Σὺν Θεῷ, τὴν ἐρχομῆν ἄνοιξιν, θὰ ἔλθῃ μὲ τριῆρεις νὰ παραλάβῃ τὴν συντροφίαν τῆς ζωῆς μου καὶ γεννήσων...

Ὁ γάμος αὐτός γινάτονα περὶ τετελεμένον γεγονός. Κάποια κακὴ ποῖσα ὁμοῦ θέλησε καὶ ὁ γάμος νὰ μὴ γίνῃ καὶ ἡ Πόλι νὰ πέσῃ στὰ χεῖρα του Τούρκων καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Κωνσταντῖνου ν' ἀφανισθῇ.

Ἐβαν ἔρθει τὸν ἴδιον καιρὸ εἰδήσεις ὅτι ὁ Μουὰ μὲθ ἔτοίμασε ἐπίθεσι κατὰ τῆς Βασιλευσίδος καὶ ὁ Φραντζῆς ἔλαβε τὴν ἐντολήν νὰ πάη στὴν Πελοπόννησον καὶ νὰ καλεῖ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Κωνσταντῖνου στὴν Πόλι γιὰ νὰ γίνῃ συνεννόησις γιὰ τὴν ἄμυνα. Ἐπειτα ὁ Φραντζῆς θὰ ἐπήγαινε στὴν Κύπρον, καὶ μετὰ ταῦτα στὴν Ἱθρηία γιὰ νὰ συνοδεύσῃ τὴ μέλλοντα αυτοκράτειρα γιὰ τοὺς γάμους.

Ὁ γάμος ὁμοῦ αὐτῶς δὲν ἐπαγματοποιήθη, ὅπως εἶπαμε. Τὰ γεγονότα ἤρθαν κατὰ βία. Ὁ Μουὰ μὲθ, μὲ τὰ ἄγρια σπαραγμὰτά του, ἐπολιόκρησε τὴν Πόλι, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, στίς 29 Μαῖου 1453, ἔπεσε μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ χεῖρ κοντὰ στὴν Πύλιν τοῦ Ἁγίου Ρομανοῦ. Ὁ μόντος αὐτοκράτορ πέθανε ἀτεκνός, χωρὶς ν' ἀφήσῃ διαδόχους τῆς ἡρώικης κληρονομίας του.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΘΗ

Ὅλα τὰ ἄνθη δένονται σὲ μπουκέτα. Ὅλες ἡ γυναῖκες εἶνε γιὰ δέσμω.

— Τὰ ἄνθη καὶ ἡ γυναῖκες ἔχουν κοινὸ χάρισμα τὸ κάλλος καὶ κοινὸ ἐλάττωμα τὸ ἀγκάθι. Τὸ ἀγκάθι τῆς γυναῖκας εἶνε ἡ γλώσσα της.

— Ὅπως τὰ πολλὰ ἄνθη, ἔτσι καὶ ἡ πολλὴς γυναῖκες φέρονται πονοκέφαλο.

— Τὰ ἄνθη διατηροῦνται καὶ ξερά. Ἡ γυναῖκες οὐδέποτε.

— Ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ ἄνθος τῆς δημιουργίας. Ἄνθος χωρὶς... πέταλα, εὐτυχῶς, γιὰτὶ ἀρεκετὰ μᾶς ἔξοικοναίνει μὲ τὰ τακονία της.

— Τὰ ἄνθη ἔχουν συμβολικὴ γλώσσα, ἀλλὰ δὲν μιλοῦν. Ἡ γυναῖκες, καὶ γλώσσα ἄν δὲν ἔβαν, θὰ ἔβρισκαν τρόπο νὰ μιλοῦν.

— Προορισμὸς καὶ τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν γυναικῶν εἶνε τὰ στέφανα.

— Τὰ ἄνθη μαραινόνται. Ἡ γυναῖκες μαραινόνται. Ἡ γυναῖκες μαραινόνται.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ καλοσύνη τῆς Μαρίας Ἀντουανέτας. Ἐνα χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδι. Ἡ ἀδυστορία τῆς Σάρρας Μπερνάρ. Πῶς ἔβλεπε τὴ δεσὶν του τὴν Πριγκίπισσα τῆς Γαλλίας. Ὁ Γαρντιὲ γιὰ τὴν νυκτερινὴ ἔργασια. Πῶς γνωρίσθηκε ὁ Βῆν Ντάικ μὲ τὸν Φραντζῆ Χάλς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅταν ἡ ἀτυχῆς βασίλισσα τῆς Γαλλίας Μαρία Ἀντουανέττα ἦταν ἀκόμη σιζύγιος τοῦ διαδόχου, παρουσιάστηκε μιὰ μέρα σ' αὐτὴν ἡ καμαριέρα τῆς Τιμποῦ καὶ, χλαίγοντας, τὴν ζήτησε νὰ μεσολάβησῃ ὅστε νὰ μὴ τιμωρηθῇ ὁ γάμος της, ὁ ὅποιος, παρὰ τὸν ἀπαγορευτικόν νόμο ποὺ ἐβριστόν τότε, εἶχε συνομιλήσει καὶ εἶχε σκοπίσει τὸν ἀντιπαλόν του.

Ἡ ἀγαθὴ κομπάρσα, σργανημένη ἀπὸ τὰ δάκρυα ἡς καμαριέρας τῆς, τῆς ἐπεσέθη νὰ κἀνῃ ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ σωθῇ τὸ παιδί της.

Μιὰ γυνίκα ὁμοῦ τῆς τριῆς, ἡ ὁποία εἶχε παρακολοθεῖ τὴν σκῆψιν, πλησίασε τὴ Μαρία Ἀντουανέττα καὶ ἦς ἀνέφερε ὅτι ἡ Τιμποῦ, πριν ἀποταθῇ σ' αὐτὴν, εἶχε ἦδη ἀπεθνήκῃ καὶ παραλύσει, γιὰ τὸν ἴδιον λόγον, καὶ τὴν περιέτριψε γυνίκα Ντιμπιάρ, τὴν εἰδωμένην τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 15ου.

— Γιατί μοῦ τὸ λέτε αὐτό;... εἶπε μὲ ψυχρότητα ἡ Μαρία Ἀντουανέττα στὴν γυνίκα τῆς τιμῆς της. Ἐξορτε ποσο περιφρονῶ καὶ βδελύσσομαι τὴν Ντιμπιάρ... Ἐν τούτοις, ἀν ἴθρον νὰ ἐγῶ σὶν τῆς θέσι τῆς καμαριέρας μου, γιὰ νὰ σωθῇ τὸ παιδί μου, ὅπτε αὐτῆθ δὲν θὰ δίσταζα, ὄχι μόνο στα πόδια τῆς Ντιμπιάρ νὰ πέσο, ἀλλὰ καὶ στοῦ τελευταίου τὸν ἄρθρον τῆς...

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα

Ἡ μεγάλη τραγωδία τῆς Γαλλίας Σάρα Μπερνάρ ἦταν ὄνομαστὴ γιὰ τὴν ἀδυστορία μὲ τὴν ὁποία ἰολοῖσε στοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἐποχῆς της. Κάποτε ὁ Ἐδοιόφορος τῆς Ἀγγλίας, ὅταν ἦταν ἀκόμη ἀρχιστὸν τῆς Ὀυαλίας, εἶχε πάει νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ σὸν καμαριέρα της. Ἐπειὶ ἀρεκετὴ ὥρα μαζί της κοινοβόλησε, μιὰ εἶχε ἐξέγναι νὰ βγάλῃ, σ' ὄμο αὐτὸ τὸ διάστημα, τὸ καπέλλο του.

Ἡ Σάρα τὸ εἶχε ἀντιληφθῇ αὐτὸ καὶ εἶχε περιεχτῆ πολὺ. Γὶ αὐτὸ, ὅταν ὁ πρίγκιψ ἐτοιμασθε νὰ φύγῃ, τοῦ εἶπε χωρὶς περιστροφῆς :

— Ὑψηλότερα, ἕνας βασιλεὺς δὲν βγάζει βέβαια ποτὲ τὸ στέμμα του. Μιὰ ἑνας πρίγκιψ, ὅταν μιλήσῃ μὲ μιὰ γυνίκα, μπορεῖ νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο του...

Στὸ σημερινὸ προθάλαμό τῆς Γαλλίας ε. Κατοῦντι δὲν ἄρασι καθόλου ἡ νυκτερινὴ ἔργασια. Σὲ κάποιον φίλο του μάλιστα, ὁ ὁποῖος τὸν ἐρώτησε σχετικῶς, ἀπάντησε ὅς ἔξης :

— Ἡ νύκτες γεννοῖν μαζὶς ἰδέες!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς περιφημότερους καὶ ἐργατικότερους ἐπινοητοὺς τῆς Γαλλίας ἴσθησε ἀπὸ ὄλιγον ἀπὸμὴ ἐτόν ὁ κ. Βιλμαιν. Ὁ ἐπινοητὸς ὁμοῦ αὐτός εἶχε τὸ ἀπόνημα νὰ τρελλοῦν ἄξαμνα ἐνθὲ ἔργασίον, λόγω ἐπιρροῦσῶσ. Ἐνας φίλος του ἐμπίθε ἐξέλιθ τὴν στιγμὴν σὸν γρησίομ του καὶ τὸν ἐρώτησε κατὰλόμο, μὲ τὰ κολλὰ ἀναστομαμένα.

Τὶ ἔχετε; τὸν ἐρώτησε ἀνήσυχος. Πονάτε;

— Ναι, πονάω στὴν ψυχὴ μου, ἀπάντησε ὁ τρελλὸς ἐπινοητὸς.

— Μὰ ποῦ ἀισθάνεθε τὸν πόνο;... Μήπως σὸν κεφάλι; τὸν ἐρωτώτησε ὁ ἐπινοητὴς.

— Ὅχι... Παράπῃ... ἀπάντησε ὁ Βιλμαιν...

Κάποτε, ὁ μέγας Ὀλλανδὸς ζωγράφος Βῆν Ντάικ εἶχε πάει σὸ Χάρλεμ γιὰ νὰ γνωρίσῃ προσωπικῶς τὸν ἐπίσης περίφημον ζωγράφον τῆς ἐποχῆς του Φραντζῆ Χάλς. Ἐπὶ τῶν ὁμοῦ ἐπανειλημμένων σὸν σπῆτιν, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν συναντήσῃ, γιὰτὶ ὁ Χάλς περιούσισε ὅλες σχεδὸν τῆς ὄρες του στίς ταβέρνες. Τότε ὁ Βῆν Ντάικ τὸ ἄφησε σὸν σπῆτιν τὸ ἑνα γράμμα, σὸν ὁποῖο τὸ ἔγραφε ὅτι ἦταν ἄρθεν ἕνας βασιλεύοντος Ὀλλανδῶς, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει ἐπίθετος σὸν Χάρλεμ γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ τὸ πορτραῖτο.

Ἐπει, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Βῆν Ντάικ κατοῦθωσε νὰ συναντήσῃ τὸν Χάλς, ὁ ὁποῖος ἄρρασε νὰ τοῦ κἀνῃ τὸ πορτραῖτο, χωρὶς νὰ ἔξη ποῦς πραγματικῶς ἦταν. Σὲ λίγον ἡ εἰσαὶα ἦταν ἔσθουμ. Ὁ Βῆν Ντάικ, βλέποντῆς τὴν, εἶνε περιθουσιασμένος. Ὄστόσο ἔαρησε τὸν ἐπινοητικόν του καὶ εἶπε σὸν Χάλς ὅτι ἡ τέχνη του δὲν τὸν φανταίν καὶ τόσο δύσκολη καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τὸν ζωγραφίσῃ καὶ αὐτός. Ὁ Χάλς, κατὰπληκτος γιὰ τὴν ἀνάθεσι τοῦ ἔξου, δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ στάθηκε μισροτῆτὸν ποζάρωντας. Ἡ ἔκκλησις τὸ ὁμοῦ ἐσοφροῦσῃ ὅταν, ἔπειτ ἀπὸ λίγη ὄρα ὁ Βῆν Ντάικ τὸν παρουσίασε, μιὰ βασιμασία προσοπογραφία του.

— Ἡ ὁ διάβολος εἶσαι, ἡ ὁ Βῆν Ντάικ! φώναζε τότε πέρφοντος στὴν ἀγκυκαλιὰ του ὁ Χάλς.

— Εἶμα ὁ δευτερος! τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Βῆν Ντάικ, σφίγγοντῆς τὸν μὲ ἀγάθη σὸ στήθος του...

